

[Jørgen Jørgensen.]

vil slet ikke benægte, at der er et problem med hensyn til de præster, der virker ude. Det er et problem at gøre det muligt for disse mennesker, der påtager sig en ofte meget vanskelig opgave ude i det fremmede, på et eller andet tidspunkt at vende tilbage til et arbejde indenfor den danske menighed; men jeg vil tro, at man gør både disse præster og det kirkelige arbejde i det hele taget en dårlig tjeneste, hvis man vil påtvinge menighederne en præst, de ikke ønsker. Hvis en embedsbesættelse skal foregå på den måde, at ministeren meddeler menighedsrådet, at det kan få lov til at vælge mellem tre ansøgere, som han har udpeget, og hvis man er enig om den ene, kan man få ham, men hvis man ikke er enig, tager ministeren den, han selv synes er bedst egnet til stillingen, vil en vis vilkårlighed gøre sig gældende, og den uvilje, der meget let vil opstå overfor den mand, der bliver ansat, er ikke til gavn for nogen af parterne. Jeg vil fraråde, at man løser spørgsmålet på denne måde. Jeg tror, man må se, om det ikke skulle være muligt ad anden vej at række en hjælpende hånd til de præster, der har taget et arbejde op ude. Jeg er enig med ministeren i, at vi skylder disse mennesker et hensyn, og jeg vil gerne være med til at drøfte spørgsmålet, men jeg vil advare imod, at man indskrænker menighedsrådenes myndighed med hensyn til embedsbesættelser, så det bliver i den grad tilfældigt, hvilket menighedsråd det kommer til at dreje sig om, som det efter ministerens lovforslag vil blive. Det er aldrig ønskeligt, at man indskrænker en ret som den, der her er givet ved embedsbesættelser, og denne ret anser jeg for noget af det vigtigste for menighedsrådene i det hele taget; jeg synes ikke, der er tilstrækkelig begrundelse for at indføre de bestemmelser, ministeren foreslår.

I bemærkningerne til den nye § 43 står der, at de foreslåede ændringer er en følge af den kongelige anordning fra foråret 1948 vedrørende betjeningen af det tyske mindretal, idet den kongelige anordning overflødiggør de hidtil gældende bestemmelser i menighedsrådsloven. Jeg vil gerne i udvalget drøfte disse ting med ministeren. Jeg er ikke i øjeblikket fuldkommen klar over, om man sådan uden videre kan sige, at den mulighed for at få støtte til ansættelse af en andenpræst, som den gældende menighedsrådslov indeholder, helt bør bortfalde, og at den fyldestgøres gennem bestemmelserne i den kongelige anordning. Men det er en ting, vi kan tale om, og som

jeg gerne vil have nærmere oplysning om, når vi skal drøfte sagen i et udvalg.

Jeg kan altså tilsige ministeren støtte til gennemførelse af de ændringer, ministeren har foreslået, for så vidt angår tilmeldingen til valglisten og valgretsalderens nedsættelse. Jeg vil iøvrigt takke ministeren, fordi der gennem lovforslaget åbnes mulighed for, at man ved menighedsrådsvalgene kan stemme personligt; det anser jeg for en absolut fordel. Jeg kan i det store og hele også støtte de andre ændringer, men jeg kan ikke give tilslutning til den foreslåede løsning af problemet om ansættelse af præster udefra, og jeg vil gerne i udvalget drøfte det spørgsmål, jeg nævnte med hensyn til det tyske mindretals stilling.

Jeg skal tilsige en velvillig behandling af lovforslaget i et udvalg.

Inger Merete Nordentoft: Der er i dette lovforslag flere forbedringer, til hvis gennemførelse mit parti gerne vil medvirke, således bestemmelsen om bortfald af den særlige tilmelding til de kirkelige valglisten og indførelsen af 21 års valgretsalderen, selvom jeg stærkt må påpege, at næppe nogen ville være blevet forarget, om man på dette område havde bibeholdt den samme valgretsalder, som man endnu har til folketing og kommunalbestyrelser, indtil denne bliver nedsat — det ske snart —, og at mange nu vil være ængstelige for, at regeringen efter denne kraftanstrengelse for de unges valgret skal miste pusten, så der vil gå endnu en årrække, før ungdommen politisk får den valgret, som kirkeministeriet nu så rigtigt og varmt går ind for. For man må jo glæde sig — jeg beder om tilladelse til at citere —, når man hører kirkeministeren sige med følelse:

„Ministeriet har anset det for helt selvfølgeligt, at når vi forelægger forslag, der rummer bestemmelser om valgretsalder, måtte vi erindre løftet til de unge, som vi gav under besættelsen og lige efter befrielsen, og søge det indfriet også ved denne lejlighed. Ministeriet skønner, at det er en nødvendighed at foreslå denne ændring.“

Personlig vil jeg vente med at udtrykke min glæde over socialdemokratiets interesse for ungdommens valgret, til man indenfor regeringen føler det som en nødvendighed at give de unge politisk valgret, og indtil de smukke ord om at erindre løftet til de unge fremsættes ikke blot på kirkeministeriets vegne, men på regeringens, for det var nu ikke valgret til menighedsrådene, der var